

[Aksel Møller.]

funktionærer, og vi ved, at det også meget hurtigt får følger med hensyn til priser og avancer. Den højtærede minister vil vel sige, at han med sit forslag om avancebegrænsning eller rettere med sin henkastede tanke om at fremsætte et forslag om avancebegrænsning — især med henblik på de erhvervsdrivendes avanceberegning tror jeg det hed i den højtærede ministers tale — netop forfølger det centrale formål at forhindre, at virkningen af det, der nu sker, bliver en almindelig forhøjelse af indkomsten. Den højtærede minister må undskylde mig, jeg savner tillid til, at man på denne måde kan stoppe en udvikling, fordi jeg er overbevist om, at hvis man havde kunnet gøre det, ville man forlængst med held have forsøgt det. Det har været prøvet mange gange, men stadig uden held, fordi det nu engang er en simpel følge af det system, vi og alle andre lande på denne side af jerntæppet lever under, at de økonomiske love ikke er sådan at styre fra et regeringskontor. Men vi glæder os til at se den højtærede ministers forslag og se, om det i nogen henseende skulle tyde på, at han havde fundet en bedre udvej, end man har fundet tidligere, når man uden held har opereret med den slags love. Jeg anbefaler den højtærede minister, når han skal udforme det lovforslag, som han har bebudet, at se lidt på, med hvor ringe held det er forsøgt i fortiden.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det er i aften af flere medlemmer blevet sagt, at jeg i radiokommentarerne skulle have udtalt, at hvis mæglingsforslaget ikke blev vedtaget ved den afstemning, der var i gang, måtte man regne med, at det blev ophøjet til lov. Jeg kan ikke helt godkende dette referat af mine udtalelser. Jeg mener, at jeg ved den pågældende lejlighed sagde — jeg kan ikke ordret gengive det her, jeg har ikke notatet — at det må stå klart for enhver, at bliver mæglingsforslaget ikke vedtaget, kan det blive nødvendigt for lovgivningsmagten at træffe foranstaltninger, der kan sætte erhvervslivets hjul i gang. Jeg mener iøvrigt, at for enhver, der deltog i afstemningerne udover landet, må det have stået fuldkommen klart, at i 25 år har ingen storkonflikt fået lov til at fortsætte, når livs-

vigtige samfundsinteresser stod på spil, og at det derfor ikke kunne være nogen overraskelse for nogen, at dette ville blive resultatet også i det foreliggende tilfælde.

Nogle ærede medlemmer har her i aften fremsat udtalelser om den fremtidige ordning og har bl. a. sagt om voldgift i arbejdsstridigheder, at det var ikke nok, at man ved en nyordning sagde voldgift og ikke andet, det klarede ikke tingene. Deri er jeg naturligvis enig med dem. Der er mange saglige, arbejdsretlige forhold, der er grund til at ændre, det sagde jeg allerede, da jeg første gang havde ordet her i aften, men det alene løser ikke problemet. Der må tilvejebringes et organ, der er til rådighed, når parterne ikke selv kan klare tingene og livsvigtige samfundsinteresser står på spil, når lovgivningsmagten finder det nødvendigt at gribe ind for at få en rimelig løsning. Da er det nødvendigt, at uvildige mænd, der er sagkyndige og har indsigt i alle de forhold, der må tages i betragtning ved en voldgiftsavgørelse, træffer afgørelsen og ikke folketinget. Det er alene noget sådant, det radikale venstres lovforslag, som har været til drøftelse hele vinteren i folketingsudvalget, tager sigte på.

Aksel Larsen: Jeg kan ikke nå at komme ind på alt det, jeg gerne ville ind på, så jeg må forbigå visse ting og tale ganske kort om andre.

Der er formentlig ingen, der regner med, at jeg vil beskæftige mig særligt med retsforbundets stilling; det er der ingen grund til. Her taler retsforbundet om skatter o. lign. I radioen har de talt om anemoner, og forleden, da vi havde en lignende drøftelse her, talte de om pilgrimsfædrene. Det er simpelthen for at komme til at snakke om andre ting. Det, de vil, er, at de vil stemme for statsindgreb i disse forhold til trods for, at deres vigtigste program punkt er, at staten skal holde fingrene væk fra erhvervslivet og ikke blande sig i det.

Iøvrigt er det ikke skatterne, der er skyld i, at priserne er steget så meget. Skatterne er medskyldige, men man skal ikke komme og fortælle, at det er skatterne alene. Når det koster 160 kr. at fremstille en knallert og den sælges for 1 100 kr., tror jeg ikke, det er den højtærede finansministers skyld altsammen. Men lad det være.